

Marianne Andersson Embäck / *Måleri och teckningar.*
Galleri Ping-Pong, 2025

Sett: från marken betraktar ögonfransar en flicka.

Är det verkligen så att vi föds till oss själva? Är det inte istället så att vi *träs på* över en livsvilja, där inget annat än bejakande kvarstår, en strävan att bevara och utvidga sin existens (den medfödda dubbelhet Spinoza kallar *conatus*).

Martin Hägglund, filosofen, skriver om kvarhållande och förlust: för att hålla fast, behålla något eller någon, upprättar vi spår, minnen, souvenirer (en ärvd kaffekopp, ett sandgult urklipp), i tidsströmmen. Men, för att leva måste existensen öppna sig och riskera förlora den del av världen vars reflektion skulle hållas kvar. Accepteras.

Sett: stränder vid kvistliknande vattendrag. Tillplattade, nyansrika. Tillvända, spegelvända, dubblerade. Grå sand. Spökbarn.

Sett: Upphämtade, klädda i ett mellanrum.

Jaget passerar genom sitt eget barn, till det egna barnet. Främmande intensiteter bryter sig in, träs motvilligt på och över. Accepteras. Börjar om, gör sig hemma i ett annat, gråmålat rum. Det vuxna barnet vill fortsatt fylla sin första roll, som barnet för allt ville lämna. Villkoret för nästa steg är att någon eller något lämnas kvar. En värme blandad med dimma.

Sett: Varje framträdande sker i en relation. Måleriets sakliga materialitet. Kvillrande, oinställsamma, trotsiga teckningar. Ett arbete som återvänder för att successivt framställa ett annat själv, igen. Bilder som överskrider det civiliserade – estetikens fulländade ordning, politikens målriktade narrativ. Bilder ur det som trätts över.

Sett: Klippdocka. Felklädda. Stenkulehåla. Ledade. Spröda, utanpå. Hängslen. Avbrott.

Problemet är fortsatt att något kliver in i livet utan anledning och riktning, men utgår som någon nedtyngt av mål och mening. En tidig tänkare, Anaxagoras, kallar osentimentalt tillkomst *sammanblandning*, medan försvinnandet kallas *sönderdelandet från det som existerar*. Allt omblandas och förs samman vid nästa tillkomst. Inget lämnar, inget tillkommer, men stryker mot vartannat.

Sett: Knotiga cirklar. Kvistögon.

Staffan Schmidt